

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců Mgr. Jana Ferfeckého a Mgr. Martina Lachmanna v právní věci

žalobce: R. S.
bytem X

zastoupen advokátem JUDr. Václavem Veselým
sídlem Gutova 3297/4, Praha 10

proti

žalované: Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky
sídlem Orlická 2020/4, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí Revizní komise žalované ze dne 17. 8. 2022, č. j. VZP-22-03233300-D4GE, sp. zn. S-ZP-VZP-22-02783294-E45A

takto:

- I. Rozhodnutí Revizní komise žalované ze dne 17. 8. 2022, č. j. VZP-22-03233300-D4GE, sp. zn. S-ZP-VZP-22-02783294-E45A, **se zrušuje** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Václava Veselého, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Revizní komise žalované (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zastaveno řízení a zrušeno rozhodnutí Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky, Regionální pobočky Hradec Králové, pobočky pro Královehradecký a Pardubický kraj, odboru zdravotní péče, oddělení kontroly a revize zdravotní péče (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

8. 6. 2022, č. j. VZP-22-02783294-E45A, sp. zn. S-ZP-VZP-22-02783294-E45A, kterým nebylo revizní lékařkou správního orgánu prvního stupně vyhověno návrhu žalobce, respektive poskytovatele zdravotních služeb, na posouzení naplnění podmínek nároku pojištěnce na poskytnutí zdravotních služeb jako hrazených

podle § 19 odst. 1 písm. a) a c) č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVZP“).

2. Žalobce se za účelem léčby traumatologické komplikace v podobě S. a. domáhal prostřednictvím ošetřující lázeňské lékařky prodloužení základního pobytu probíhající komplexní lázeňské léčby v l. V. (Lázně X, s.r.o.) (dále jen „l. V.“ či „**poskytovatel zdravotních služeb**“), který mu byl revizní lékařkou Regionální pobočky Všeobecné zdravotní pojišťovny v Jihlavě schválen do 13. 6. 2022. Předmětem podaného návrhu na posouzení naplnění podmínek nároku žalobce na poskytnutí zdravotních služeb jako hrazených podle § 19 odst. 1 písm. a) ZVZP byla mimořádná úhrada (prodloužení základního rozsahu) komplexní lázeňské rehabilitační péče ve smyslu § 16 ZVZP ve spojení s § 33 odst. 10 ZVZP v indikaci X [viz příloha č. 5 k ZVZP – Indikační seznam pro lázeňskou léčebně rehabilitační péči (dále též „**indikační seznam**“)] z prostředků veřejného zdravotního pojištění. V důsledku nesouhlasného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byla dnem 13. 6. 2022 žalobci ukončena lázeňská léčba.
3. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že žalobce nesplnil podmínky pro mimořádnou úhradu komplexní lázeňské léčebně rehabilitační péče podle § 16 ZVZP. Tento svůj závěr odůvodnil tím, že předmětná péče v indikaci X je hrazenou službou podle § 13 odst. 2 ZVZP a dále, že podle indikačního seznamu je pro indikaci X umožněno opakování léčby komplexní lázeňskou léčebnou rehabilitační péčí v průběhu 24 měsíců, ale nikoliv její prodloužení. Správní orgán prvního stupně tak dospěl k závěru, že pro přiznání nároku podle § 16 ZVZP nebyla splněna jak podmínka „zdravotní služby jinak zdravotní pojišťovnou nehrazené“, tak i podmínka jediné možnosti z hlediska zdravotního stavu pojištěnce (žalobce může absolvovat léčbu ambulantní formou, a při její neúčinnosti požádat o opakovaný pobyt). Taktéž nebyla splněna podmínka výjimečnosti (splnění podmínky indikačního seznamu – tj. bolestivé formy s častými exacerbacemi s omezenou hybností je základním předpokladem pro schválení úhrady komplexní lázeňské léčebně rehabilitační péče, nikoliv výjimečnou okolností).

II. Napadené rozhodnutí

4. Žalovaná nejprve zopakovala skutkový stav věci a odvolací námitky. Uvedla, že dne 8. 8. 2022 požádala poskytovatele zdravotních služeb o vyjádření podle § 19 odst. 6 ZVZP, a to ve lhůtě do 11. 8. 2022, ve které ale předmětné vyjádření neobdržela. Jelikož žalovaná nerozhodovala věcně, dospěla k závěru, že pro její rozhodnutí je dostačující obsah správního spisu.
5. Žalovaná uvedla, že žalobce podal návrh na úhradu komplexní lázeňské léčebně rehabilitační péče v rozsahu 42 dní, přestože indikační seznam umožňuje čerpat požadovanou zdravotní službu jen v rozsahu 21 dní bez možnosti prodloužení. Zástupcem poskytovatele zdravotních služeb bylo podle § 16 ZVZP požádáno o prodloužení předmětné léčby, a to i přesto, že žalobce lázeňský pobyt, o jehož prodloužení žádal, v době podání návrhu již čerpal (absolvoval jej v termínu od 23. 5. 2022 do 13. 6. 2022, tj. v délce 21 dní). Podle žalované se návrh na prodloužení léčby stal v průběhu správního řízení zjevně bezpředmětným, protože předmětný pobyt byl již ukončen, tudíž jeho Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

prodloužení nebylo možné. Žalovaná se proto v napadeném rozhodnutí vypořádala jen s procesními námitkami žalobce.

6. K otázce namítané místní nepříslušnosti regionální pobočky Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky v Hradci Králové žalovaná uvedla, že se neztotožňuje s tvrzením žalobce o nicotnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Podle žalované je nutno nahlížet na Všeobecnou zdravotní pojišťovnu jako na jediný správní orgán rozhodující jako celek o právech pojištěnců. Organizačním složkám žalované proto o právech pojištěnců rozhodovat nepřisluší, proto ani pro určení místní příslušnosti není umístění pobočky relevantní. Podle žalované v souladu s vnitřními organizačními potřebami přísluší rozhodování o návrzích pojištěnců na prodloužení léčebného pobytu pobočce, v jejímž obvodu se nachází dotčené lázeňské zařízení.

III. Žaloba

7. Žalobce v podané žalobě nejprve zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení, přičemž uvedl, že trpí traumatologickou komplikací v podobě S. a. S ohledem na kontraindikaci medikamentózní léčby je podle odborných názorů pro žalobce jedinou efektivní léčbou komplexní dlouhodobá a opakovaná lázeňská rehabilitační léčba, včetně individuální fyzioterapie, což ambulantní péče není s to zajistit.
8. **V první linii žalobní argumentace** žalobce rozporoval závěr žalované o zjevné bezpředmětnosti odvolacího řízení, pro kterou bylo řízení zastaveno a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušeno. Podle žalobce žádný právní předpis nestanoví, že v případě vyhovění návrhu žalovanou na prodloužení komplexní lázeňské léčby na základě § 16 ZVZP ve spojení s § 33 odst. 10 ZVZP by nemohl pojištěnec opětovně nastoupit do lázeňského zařízení. Jinými slovy, žalovaná by změnila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně prodloužením doby léčebně rehabilitační péče, jež by žalobce „dovyčerpal“. Žalobce dodal, že pokud by ve všech případech, kdy již v době poskytování zdravotních služeb není revizním lékařem zdravotní pojišťovny schválen návrh poskytovatele zdravotních služeb, bylo by řízení o odvolání pouze formálním, protože jeho výsledek by nemohl změnit právní postavení pojištěnce (přerušení poskytování zdravotních služeb po vydání zamítavého rozhodnutí správního orgánu prvního stupně by mohlo vést k nenapravitelné újmě, i přesto, že by byl shledán zjevný exces revizního lékaře). Takový výklad žalované je podle žalobce nutno odmítnout.
9. Pro dlouhodobější efekt předmětné léčby byla vždy, a to i za přímé aplikace § 16 ZVZP ve spojení s § 33 odst. 10 ZVZP schvalována komplexní lázeňská léčba v celkové délce 42 dní v roce. Neprodloužení lázeňského pobytu způsobuje žalobci zkrácení doby efektu lázeňské péče a vystavení zvýšené bolesti, čímž mu vznikne nemateriální újma, k jejíž náhradě by měla být povinna žalovaná. Z tohoto důvodu žalovaná nenaplnila podmínky § 90 odst. 4 správního řádu pro zastavení řízení a zrušení prvostupňového rozhodnutí. Žalobce dále uvedl, že byl žalovanou zkrácen na svých procesních právech, protože jej před vydáním napadeného rozhodnutí neseznámila se svým právním názorem o zastavení řízení pro bezpředmětnost, čímž mu neumožnila se k tomuto závěru věcně vyjádřit.
10. **V druhé linii žalobní argumentace** žalobce uvedl, že žalovaná jako orgán veřejné správy rozhoduje o subjektivních právech pojištěnců. Z toho vyplývá, že její věcná, ale i místní a funkční příslušnost musí mít zákonný podklad. Žalobce je přesvědčen, že z § 12 zákona č. 551/1991 Sb., o Všeobecné zdravotní pojišťovně, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o VZP“) plyne, že místní příslušnost pro jednotlivé regionální pobočky stanoví Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Organizační řád Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky, z něhož se podává, že regionální pobočky žalované nemají samostatnou právní osobnost (vystupují pouze jménem žalované jako celku). Místní a funkční příslušnost regionálních poboček žalované, například v souvislosti s posouzením nároku pojištěnců na prodloužení schválené komplexní lázeňské péče, však Organizační řád přímo neupravuje. S ohledem na § 19 odst. 6 ZVZP bylo nutno určit místní příslušnost regionální pobočky žalované podle § 11 odst. 1 písm. d) správního řádu (podle místa trvalého pobytu pojištěnce). Na základě výše uvedeného považuje žalobce rozhodnutí správního orgánu prvního stupně za zmatečné a nulitní.

11. **V rámci třetí linie žalobní argumentace** žalobce namítal, že revizní lékařka správního orgánu prvního stupně si pro své odborné závěry z oboru traumatologie/ortopedie a rehabilitační lékařství neopatřila konkurující odborný podklad. Žalobce předmětný návrh podal na základě odborných názorů pěti lékařů s příslušnými specializacemi, podle kterých je komplexní lázeňská léčba (v indikaci X indikačního seznamu) jedinou efektivní možností léčby pro žalobcovo onemocnění a jeho celkový zdravotní stav. Žalobce dodal, že místně nepřislušná revizní lékařka v postavení správního orgánu prvního stupně postupovala nezákonně, když nerespektovala jeho legitimní očekávání, že návrh na prodloužení komplexní lázeňské léčby bude kladně vyřízen. Podle žalobce mu v letech 2020 a 2021 byla lázeňská péče v delším rozsahu poskytnuta.
12. **Ve čtvrté linii žalobní argumentace** žalobce namítal, že žalovaná se v rozporu s § 4 odst. 4 správního řádu nevypořádala s odborným vyjádřením ošetřující lázeňské lékařky MUDr. T. H. ze dne 11. 8. 2022, které jí bylo dle žalobce na základě její výzvy doručeno ve lhůtě.
13. Žalobce uzavřel, že podáním včasného a bezvadného odvolání dne 6. 6. 2022, respektive 8. 6. 2022 žalované umožnil, aby o odvolání rozhodla ještě za trvání jeho lázeňského pobytu, k čemuž ale nedošlo. Takový postup žalované považuje žalobce za zjevné zneužití práva. Žalobce proto s ohledem na uvedené navrhl zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

14. Žalovaná ve svém vyjádření setrvala na svých závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí. Žalobní námitky obecně považuje za nekonkrétní a pouze formální polemiku se závěry správních orgánů. Žalovaná zopakovala, že v době odvolacího řízení byl již lázeňský pobyt ukončen (nezůstal v přerušném stavu). Žalovaná proto návrh žalobce posoudila jako zjevně bezpředmětný (odpadla možnost prodloužení pobytu) a řízení zastavila. Podle žalované prodloužení komplexní lázeňské léčebně rehabilitační péče vždy bezprostředně navazuje na probíhající lázeňský pobyt. Nelze tak přisvědčit žalobci, že pokud by žalovaná vyhověla jeho návrhu, mohl by znovu do lázeňského zařízení nastoupit a „dovyčerpat“ prodlouženou dobu lázeňského pobytu. Pokud je mezi čerpáním lázeňské léčebně rehabilitační péče období bez jejího poskytování, jedná se podle § 33 odst. 8 ZVZP o samostatné lázeňské pobyty. Ty jsou, a to včetně prodloužení lázeňského pobytu, poskytovány jako jeden časově nepřerušovaný celek. Žalovaná považuje výklad žalobce za účelový, a to zvláště, když je zřejmé, že při podání návrhu na prodloužení lázeňského pobytu si žalobce, respektive jeho ošetřující lékař, byl vědom, že případné prodloužení lázeňského pobytu bude přímo navazovat na probíhající pobyt (v návrhu uvedl, že jej předkládá „v polovině schváleného léčebného pobytu“).

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

15. Žalovaná zdůraznila, že správní řízení podle § 19 ZVZP je určeno pro případy plánované péče (lze tak časově vyčkat na pravomocné rozhodnutí zdravotní pojišťovny). Pro případy neodkladné péče je v § 19 odst. 2 ZVZP zakotven postup, který umožňuje přístup k hrazené zdravotní službě i bez předchozího schválení zdravotní pojišťovnou. Takové rozhodnutí leželo na poskytovateli zdravotních služeb. Je zřejmé, že poskytovatel zdravotních služeb o naléhavosti lázeňské péče přesvědčen nebyl, když sám dne 13. 6. 2022 poskytování lázeňské péče ukončil.
16. K námitce žalobce, že byla dána překážka pro postup žalované podle § 90 odst. 4 správního řádu v podobě nemateriální újmy žalobce, žalovaná uvedla, že ničím nepodložené nároky žalobce nejsou s to zpochybnit zastavení řízení. Bezpredmetnost je stav, kdy jakýmkoli rozhodnutím o žádosti by nemohlo dojít ke změně právního postavení žalobce, a je tak důvodem pro zastavení řízení. Podle žalované je zřejmé, že zánik předmětu řízení nastal v důsledku ukončení lázeňského pobytu, čímž bylo vyloučeno jeho pokračování, respektive tak nelze o návrhu věcně rozhodnout.
17. K žalobcem tvrzené místní nepřislušnosti žalovaná uvedla, že s názorem žalobce se neztotožňuje. Odkázala v tomto ohledu na judikaturu, ze které vyplývá, že rozhodování o veřejných subjektivních právech pojištěnců žalované, respektive všech zdravotních pojišťoven, je svěřeno zdravotní pojišťovně (žalované) jako celku, nikoli jejím organizačním složkám. Žalobce neutrpěl újmu, pokud jeho žádost posoudila (nikoliv o ní rozhodla) Regionální pobočka Hradec Králové, které to bylo svěřeno na základě vnitřní organizace žalované.
18. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

V. Replika žalobce

19. V návaznosti na vyjádření žalované žalobce v replice zdůraznil, že z dikce § 33 odst. 3 ZVZP plyne, že základní léčebný pobyt je lázeňská léčebně rehabilitační péče poskytnutá pro danou indikaci poprvé, kdežto o další léčebný pobyt jde tehdy, když pro předmětnou indikaci již byl uskutečněn základní léčebný pobyt. Podle žalobce ZVZP nevylučuje po zrušení zamítavého rozhodnutí dočerpání komplexní lázeňskou léčbu ve formě prodloužení již schváleného základního pobytu (stále se tak bude jednat o základní léčebný pobyt v indikaci X indikačního seznamu).
20. Žalobce považuje za absurdní závěr žalované, že o opravném prostředku proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně musí být rozhodnuto pouze v době poskytování předmětné péče. Pro tento závěr není podle žalobce opora v procesních ustanoveních. V důsledku toho by revizní lékař musel o návrhu poskytovatele zdravotních služeb rozhodnout v řádu jednotek hodin, revizní komise by o odvolání musela rozhodnout v řádu 1-2 dnů a správní soud by musel o žalobě rozhodnout do týdne. V opačném případě by pro pojištěnce nebyla zajištěna účinná právní ochrana na všech úrovních. Pokud žalobce podal řádné a včasné odvolání dne 8. 6. 2022, žalovaná nic nebránilo, aby o odvolání rozhodla následující den (tj. 9. 6. 2022), tedy ještě v průběhu lázeňského pobytu. Skutečnost, že tak neučinila, nemůže jít k tíži žalobce.
21. Žalobce nesouhlasí s výkladem § 16 ZVZP ve spojení s § 33 odst. 10 ZVZP učiněným žalovanou. Předmětná ustanovení nestanoví jako podmínku časové hledisko, ale pouze hledisko nezbytnosti. Podle žalobce § 16 ZVZP a § 19 odst. 2 ZVZP mohou stát z hlediska skutkových podstat zcela samostatně. V projednávané věci však § 19 odst. 2 ZVZP

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

aplikovat nelze, jelikož se vztahuje pouze na péči neodkladnou, kterou lázeňská péče není. Poskytovatel zdravotních služeb tak postupoval v souladu s právní úpravou, když na základě odborných závěrů předložil žalované návrh na posouzení naplnění podmínek nároku pojištěnce na poskytnutí zdravotních služeb jako hrazených a nuceně ukončil komplexní lázeňskou léčbu po uplynutí doby základního léčebného pobytu.

22. Žalovaná podle žalobce opomíjí novou právní úpravu vztahující se k místní příslušnosti žalované. K této otázce dále žalobce zopakoval svoji žalobní argumentaci.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobami napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná**.
24. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť pro takový postup byly splněny podmínky § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Soud dále předeseílá, že s ohledem na povahu věci dospěl k názoru, že jsou dány důvody pro přednostní projednání a rozhodnutí věci podle § 56 odst. 1 s. ř. s.
25. V posuzované věci žalobce brojí proti rozhodnutí žalované, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti (návrhu) žalobce, respektive poskytovatele zdravotních služeb na poskytnutí zdravotních služeb jako hrazených spočívající v prodloužení doby základního léčebného pobytu poskytovaného jako komplexní lázeňská léčebná rehabilitační péče v indikaci X podle indikačního seznamu. Podstatou sporu mezi účastníky je, zda lze v indikaci žalobce prodloužit a z veřejného zdravotního pojištění plně uhradit již přiznaný základní lázeňský pobyt, a zda tak lze učinit i poté, co doba trvání základního lázeňského pobytu žalobce již skončila. Žalobce je totiž přesvědčen, že návrh na schválení prodloužení komplexní lázeňské léčby podle § 16 ZVZP ve spojení s § 33 odst. 10 ZVZP vychází ze skutečnosti, že poskytnutí jakékoliv zdravotní služby jinak ze zdravotního pojištění nehrazené lze revizním lékařem zdravotní pojišťovny schválit i v případech, kdy možnost prodloužení není výslovně zakotvena v příloze č. 5 k ZVZP (indikační seznam) a ani ve vyhlášce č. 2/2015 Sb.
26. Soud se v logice přezkumu musel nejprve zabývat námitkou nicotnosti napadeného rozhodnutí, respektive rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V souladu s ustálenou judikaturou platí, že pod nicotnost jsou vztaženy jen ty nejzávažnější vady, pro které již nelze hovořit o správním aktu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. IV. ÚS 1463/09). Zároveň podle § 77 odst. 1 správního řádu je nicotným rozhodnutí, „*k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.*“ Dále platí, že na nicotné správní akty nelze aplikovat zásadu presumpce správnosti a platnosti správních aktů aplikovatelnou u „běžných vad“ správních rozhodnutí. Na nicotné rozhodnutí se totiž hledí, jako by vůbec neexistovalo (rozsudek

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006 - 74, č. 1629/2008 Sb. NSS).

27. Žalobce nicotnost spatřuje v tom, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vydala místně nepřislušná regionální pobočka Všeobecné zdravotní pojišťovny. Podle žalobce měla místo Regionální pobočky Hradec Králové, pobočka pro Královéhradecký a Pardubický kraj, rozhodnutí vydat Regionální pobočka v Jihlavě (vzhledem ke skutečnosti, že žalovaná v Jihlavě regionální pobočkou nedisponuje, soud má za to, že žalobce měl na mysli Regionální pobočku Brno, pod kterou spadá Jihomoravský kraj a kraj Vysočina). Žalovaná svůj závěr opírá o skutečnost, že s účinností od 1. 1. 2022 je podle § 19 odst. 6 ZVZP účastníkem řízení pouze pojištěnec, a nikoliv poskytovatel zdravotních služeb. Pokud podle žalobce Organizační řád VZP neupravuje místní a funkční příslušnost regionálních poboček žalované, je třeba určit místní příslušnost podle místa trvalého pobytu pojištěnce ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) správního řádu.
28. Soud předně uvádí, že nedostatek místní příslušnosti není důvodem pro prohlášení nicotnosti správního aktu. Žalobcem tvrzený nedostatek místní příslušnosti by mohl být vadou řízení, která ve většině případů nemá za následek nezákonnost rozhodnutí, pro kterou by je bylo nutno podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2008, č. j. 2 Afs 159/2006 - 138). Z povahy intenzity tvrzené vady totiž nelze tvrdit, že by případným nedostatkem místní příslušnosti bylo zasaženo do veřejných subjektivních práv adresáta správního aktu (na rozdíl od nedostatku věcné nepřislušnosti, kdy o právní sféře adresáta rozhodoval správní orgán nedostatečně odborně vybavený). Tím spíše soud nemohl přisvědčit námitce žalobce o nicotnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro nedostatek místní příslušnosti.
29. Soud se přesto zabýval i otázkou, zda v projednávané věci vůbec byla dána žalobcem tvrzená místní nepřislušnost Regionální pobočky Hradec Králové, která by mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
30. Podle § 12 odst. 1 zákona o VZP „*organizační strukturu Pojišťovny tvoří Ústředí, regionální pobočky (zpravidla jedna regionální pobočka pro vyšší územní samosprávný celek) a další klientská pracoviště. Regionální pobočky a klientská pracoviště jsou organizačními složkami Pojišťovny, které jednájí a vykonávají činnost jménem Pojišťovny*“.
31. Podle § 12 odst. 2 zákona o VZP „*organizaci Ústředí, jakož i označení, organizaci, umístění, územní působnost a úkoly regionálních poboček a klientských pracovišť upraví organizační řád Pojišťovny*“.
32. Z dikce § 19, § 16 a § 53 ZVZP je zřejmé, že ZVZP svěřuje rozhodování o veřejných subjektivních právech pojištěnců zdravotní pojišťovně jako takové, respektive žalované jako celku, nikoliv jejím organizačním složkám. Organizační složky žalované vymezené v § 12 odst. 1 zákona o VZP nejsou správními orgány ve smyslu § 4 odst. 1 s. ř. s., proto také platí, že v případě žalované je místně příslušným soudem zdejší soud, určený podle sídla žalované v § 1 zákona o VZP (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2018, č. j. 1 As 55/2018 - 31). Soud dodává, že organizační složky žalované by mohly být správními orgány pouze, pokud by jim právní předpis ve vymezených věch svěřoval samostatné rozhodovací pravomoci. Naposledy uvedené ale § 12 zákona o VZP nestanoví (k tomu navíc srov. § 12 odst. 1 *in fine* „*jednájí a vykonávají činnosti jménem Pojišťovny*“), a proto je nutno jej považovat pouze za právní normu organizační, nikoliv kompetenční, která by upravovala pravomoc a působnost organizačních složek žalované. Přitom platí, že úkoly Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

jednotlivých organizačních složek žalované pro její vnitřní potřebu upravuje organizační řád Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky. Žalovaná tak může pouhou změnou organizačního řádu upravovat rozsah a obsah úkolů jejích jednotlivých organizačních složek, aniž by došlo ke změně právního předpisu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2008, č. j. 3 Ans 8/2008 - 84, a též již citovaný rozsudek č. j. 1 As 55/2018 - 31).

33. Z výše uvedeného vyplývá, že regionální pobočky žalované a jejich umístění nejsou pro určení místní příslušnosti pro rozhodování za žalovanou relevantní (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2022, č. j. 9 Ad 5/2020 - 111). Soud tak dodává, že je v souladu s výše uvedeným, pokud žalovaná pro své vnitřní potřeby určila, že o návrzích pojištěnců na prodloužení léčebného pobytu rozhoduje pobočka žalované, v jejímž obvodu se nachází lázeňské zařízení, ve kterém pojištěnec lázeňský pobyt absolvuje. Pokud v projednávané věci rozhodla revizní lékařka Regionální pobočky Hradec Králové, namísto revizního lékaře Regionální pobočky Brno, nemohla taková skutečnost způsobit nezákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
34. V projednávané věci proto soud neshledal nedostatek místní příslušnosti správního orgánu prvního stupně a dospěl k závěru, že rozhodnutí správních orgánů nejsou z tohoto důvodu nicotná a ani nezákonná.
35. Další, a podle soudu hlavní žalobní námitkou, je skutečnost, zda byl dán důvod pro to, aby žalovaná napadeným rozhodnutím podle § 90 odst. 4 správního řádu ve spojení s § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastavila řízení o návrhu žalobce pro zjevnou bezpředmětnost a zrušila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (**první žalobní bod**). Zejména si soud musel položit otázku, zda by projednání žádosti mělo smysl i za předpokladu, že žalovaná vydala napadené rozhodnutí až 17. 8. 2022, tedy více jak dva měsíce po ukončení základního lázeňského pobytu, který byl v souladu s léčebným plánem ukončen ke dni 13. 6. 2022.
36. Soud při posuzování zákonnosti postupu žalované vycházel z následující právní úpravy:
37. Podle § 90 odst. 4 správního řádu: „(j)estliže odvolací správní orgán zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, bez dalšího zruší napadené rozhodnutí a řízení zastaví, ledaže jiné rozhodnutí o odvolání může mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků“.
38. Podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu: „řízení o žádosti správní orgán usnesením zastavení, jestliže žádost se stala zjevně bezpředmětnou“.
39. Soud předesílá, že předmětem přezkumu je rozhodnutí o zastavení řízení zahájeného na žádost podle § 90 odst. 4 správního řádu, tedy rozhodnutí procesní povahy, kterým se správní řízení končí, aniž by správní orgán rozhodl o právech a povinnostech žadatele (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 1 As 35/2011 - 91). Z povahy napadeného rozhodnutí tak vyplývá, že soud se, bez ohledu na svůj závěr v otázce výše předestřené, nebude věcně zabývat dalšími žalobními námitkami (porušení legitimního očekávání na kladné vyřízení návrhu na prodloužení komplexní lázeňské léčby, tvrzené nedostatečné, neodborné a neúplné zjištění skutkového stavu správním orgánem prvního stupně). Se zřetelem k těmto mezím přezkumu je zřejmé, že správnímu soudu nenáleží věcně posuzovat důvodnost žádosti, ale svůj přezkum musí toliko omezit na to, zda se žádost ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu stala bezpředmětnou, a

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

zda tak správní orgán řízení o žádosti zastavil v souladu se zákonem. Opačný přístup, tedy soudem provedené posouzení důvodnosti žádosti, by bylo jednáním *ultra vires*. Je to ostatně i z toho důvodu, že v případech, kdy odvolací orgán rozhodne o zastavení řízení podle § 90 odst. 4 správního řádu, nemusí se vypořádat s námitkami, které nesouvisí s důvody pro zastavení řízení, ale dotýkají se věci samé (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2018, č. j. 1 As 313/2017 - 31). Soud by tak byl prvním, který by se k odvolacím námitkám vyjadřoval.

40. Lze proto uzavřít, že pokud soud dospěje k závěru, že se žádost stala bezpředmětnou, je rozhodnutí žalované zákonné a soud žalobu bez dalšího zamítne. Pokud naopak soud dospěje k závěru, že se žádost zjevně bezpředmětnou nestala, označí napadené rozhodnutí za nezákonné a správní orgány se budou muset věnovat jejímu věcnému posouzení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2021, č. j. 10 As 84/2021 - 31).
41. K aplikaci institutu „zjevné bezpředmětnosti žádosti“ existuje ustálená judikatura. Soud především zdůrazňuje, že je nutno jej vykládat restriktivně, protože závěrem o bezpředmětnosti žádosti správní orgán zbaví účastníka řízení možnosti, aby o jeho žádosti bylo věcně rozhodnuto. Je proto nutné v každém jednotlivém případě pečlivě zkoumat, zda rozhodnutím o zastavení řízení nedošlo k zásahu do právní sféry žalobce. Důvod pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, respektive v odvolacím řízení podle § 90 odst. 4 správního řádu, je dán tehdy, kdy dojde k takové změně okolností, pro kterou již rozhodnutí správního orgánu nebude mít pro žadatele právní význam. Tudíž, bez ohledu na to, zda správní orgán rozhodne o žádosti kladně, či naopak negativně, právní postavení žadatele se tím nezmění (v tomto ohledu judikatura uvádí příklad žádosti o některé povolení k pobytu na území České republiky, když žadatel v průběhu správního řízení získá státní občanství). Význam pro žadatele je nutno zkoumat objektivně, tedy zda meritorní rozhodnutí o žádosti nemůže žalobci přinést lepší právní postavení. Soud dodává, že za zjevnou bezpředmětnost lze označit i situaci, kdy nastaly okolnosti, pro které již správní orgán nemůže rozhodnout v souladu se žádostí, protože odpadl předmět řízení. Zjevnou bezpředmětnost tak nelze zaměňovat s nevyhověním žádosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 62/2009 - 68, č. 2176/2011 Sb. NSS s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2009, č. j. 10 Ca 15/2009 - 49 a dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2020, č. j. 8 As 273/2019 - 84). Za výše uvedených okolností je odvolací orgán oprávněn odvoláním napadené rozhodnutí podle § 90 odst. 4 ve spojení s § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zrušit a zastavit řízení, pokud po předání správního spisu zjistí, že nastala taková okolnost, která způsobuje zjevnou bezpředmětnost žádosti, a pokud zároveň nedospěje k závěru, že jiné rozhodnutí o odvolání může mít význam pro náhradu škody (případně pro právní nástupce účastníků řízení).
42. Soud dospěl k závěru, že v posuzované věci nejsou splněny podmínky pro to, aby se žádost (návrh žalobce na prodloužení komplexního lázeňského léčebného pobytu v indikaci X jako hrazené zdravotní služby podle § 16 ZVZP ve spojení s § 33 odst. 10 ZVZP) stala ve smyslu § 90 odst. 4 ve spojení s § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zjevně bezpředmětnou. Soud přitom opakovaně připomíná, že jeho úkolem není zabývat se otázkou, zda by v řízení o žádosti byl žalobce úspěšný či nikoliv – pro výše uvedený závěr postačovala pouhá možnost, že by mohlo být o návrhu žalobce kladně rozhodnuto, čímž by nastal dopad do jeho právní sféry, a to bez ohledu na to, zda by již případně bylo dopředu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

nesplnění některé z podmínek pro vyhovění žádosti zjevné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2022, č. j. 9 Ads 61/2020 - 23).

43. Soud se především neztotožnil s názorem žalované, že v projednávané věci jednoznačně nastala bezpředmětnost řízení o žádosti, protože v době rozhodování již žalobci uplynul základní léčebný pobyt, a tím se rozhodování o jeho prodloužení stalo bezpředmětným. Soud, aniž by věcně posuzoval oprávněnost nároku (tedy, zda by žadatel byl úspěšný, či nikoliv), vedly k jeho závěru následující důvody, které svědčí o potencialitě kladného rozhodnutí.
44. Podle § 33 odst. 8 ZVZP se lázeňská léčebně rehabilitační péče (poskytovaná podle odstavců 4 a 5 tohoto ustanovení) poskytnutá pojištěnci pro danou indikaci poprvé označuje jako základní léčebný pobyt. Další léčebný pobyt odpovídající indikaci, na jejímž základě byl uskutečněn základní léčebný pobyt, se označuje jako opakovaný léčebný pobyt; ten je hrazen po schválení zdravotní pojišťovnou (podrobnosti ohledně indikovaných onemocnění, lhůt, možnosti prodloužení a další odborná kritéria stanoví dle § 33 odst. 9 příloha č. 5 ZVZP – indikativní seznam). Co je pro nynější věc podstatné, je skutečnost, že základní i opakovaný léčebný pobyt obecně prodloužit lze. V souladu s § 33 odst. 10 ZVZP prodloužení stanovené délky základního léčebného pobytu nebo opakovaného léčebného pobytu poskytovaných jako komplexní lázeňská léčebně rehabilitační péče může navrhnout lékař příslušného zdravotnického zařízení poskytovatele lázeňské léčebně rehabilitační péče (je-li tato možnost u příslušné indikace vyznačena v příloze č. 5 k tomuto zákonu). Prodloužení léčebného pobytu a jeho délku pak schvaluje příslušná zdravotní pojišťovna.
45. Předně je přitom nutné říci, že účinná právní úprava výslovně nestanoví, že by nebylo možné uplatnit prodloužení komplexní lázeňské léčby v indikaci X za použití § 16 ve spojení s § 33 odst. 10 ZVZP i v případech, kdy prodloužení lázeňského pobytu indikační seznam výslovně neumožňuje. Ostatně v judikatuře i v odborné literatuře nepanuje shoda nad tím, zda lze mimořádné ustanovení § 16 ZVZP aplikovat pouze na výlučně nehrazené zdravotní služby, či jej lze vztáhnout i na zdravotní služby hrazené s omezením (k tomu srov. KOŠČÍK, M., J. BLATNÝ a kol. § 16. *Zákon o veřejném zdravotním pojištění. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2020). Podle soudu tak nelze vyloučit, že v době podání žádosti a posléze v průběhu správního řízení, byla žádost oprávněná a řízení tak nebylo bezpředmětné (nelze *a priori* říci, že § 16 ZVZP není možné v těchto případech nikdy aplikovat, a věc proto měla být posouzena meritorně, což ostatně správní orgán prvního stupně učinil).
46. Jako nepřiléhavou soud v této souvislosti vnímá argumentaci žalované § 19 odst. 2 ZVZP, podle níž zdravotní služby (mj. ty ve smyslu § 16 ZVZP) poskytne poskytovatel i bez předchozího posouzení zdravotní pojišťovnou v případě, kdy se jedná o neodkladnou péči. U lázeňské péče je totiž jistě sporné, zda může jít o neodkladnou péči ve smyslu tohoto ustanovení, po poskytovateli (l. V.) proto nebylo lze požadovat, aby v tomto směru sám o prodloužení lázeňského pobytu rozhodl (jakkoli žalovaná ve vyjádření k žalobě naznačuje příslib úhrady takové péče bez ohledu na kritérium neodkladnosti, jestliže by byla péče shledána jako hrazená z veřejného zdravotního pojištění). Tím totiž žalovaná ve skutečnosti přenáší odpovědnost na poskytovatele zdravotnických služeb, namísto toho, aby o žádosti o prodloužení sama řádně a včas (srov. níže) rozhodla, jak předpokládá § 33 odst. 10 ZVZP. Pro úplnost pak soud dodává, že skutečnost, že lázeňskou péči spíše nelze považovat za péči neodkladnou ještě neznamená, že by taková péče pod rozsah § 16 ZVZP Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

vůbec spadat nemohla (žalovaná to aspoň v napadeném rozhodnutí nezdůvodnila), resp. že by nemohla mít významný léčebný efekt. Rovněž o nároku na nikoli neodkladnou péči ve smyslu § 19 odst. 1 písm. a) ZVZP – a zvláště o něm – je tak pojišťovna povinna řádně rozhodnout.

47. Spor se tak fakticky redukuje na to, zda na straně žalobce mohly být splněny podmínky pro prodloužení komplexního lázeňského pobytu i po ukončení léčebného pobytu. Soud se přitom na rozdíl od žalované s jistotou nedomnívá, že s ukončením základního (opakovaného) lázeňského pobytu je spojen důvod pro zastavení řízení pro zjevnou bezpředmětnost pro nemožnost komplexní lázeňský léčebný pobyt v této fázi prodloužit. Žalovaná by měla svůj závěr, že oba „úseky“ lázeňského pobytu na sebe musí bezprostředně navazovat, protože představují ucelený komplex, v novém (již věcném) rozhodnutí náležitě odůvodnit. Pokud žalovaná v napadeném rozhodnutí s odkazem na citaci z judikatury, potažmo odborné literatury ohledně výkladu pojmu zjevné bezpředmětnosti žádosti, dovodila, že jde o situaci, kdy nelze žádosti vyhovět ani ji zamítnout z důvodu uplynutí doby lázeňského pobytu, měla podrobně vyložit, proč předmětný pobyt nelze (nade vši pochybnost) prodloužit – tato skutečnost se totiž z právní úpravy ani z povahy věci bez dalšího jednoznačně nepodává.
48. Soud připomíná, že ZVZP jednoznačně nestanoví, že prodloužená doba léčebného pobytu musí bezprostředně navazovat na základní (opakovaný) léčebný pobyt; podle soudu to není zřejmé ani z povahy této léčebné služby a nutně tomu nebrání ani praktické důvody. Jestliže v důsledku délky rozhodování o žádosti pojištěnce dojde k „přetržení“ doby léčebného pobytu, není jisté vyloučeno (soud alespoň takový důvod nenašel), aby se pojištěnec po době několika týdnů či několika málo měsíců (nebo třeba i jen jednoho dne) do lázní vrátil a v léčbě tak pokračoval. Žalovaná neodůvodnila, že léčba má smysl (léčebný efekt) právě a jen tehdy, pokud je poskytnuta vcelku. Jistě si přitom lze představit úkony, které mají význam jen v určité době či situaci (některé operativní zákroky, podání konkrétní medikace apod.), nicméně nemusí to platit vždy.
49. Pokud je žalobce ochoten se do lázní vrátit (žádá o to) a rovněž ani z vyjádření zdravotnického zařízení, resp. ošetřujícího lékaře (vlastní žádost o prodloužení léčby) jednoznačně nevyplývá, že by prodloužení léčby bylo omezeno jen na dobu bezprostředně navazující na skončení probíhajícího lázeňského pobytu (a bylo tak léčebně či časově ohraničeno), resp. že by snad již nebylo možné (realizovatelné) či účelné se po krátké prodlevě do lázní vrátit, nelze vyloučit, že by to možné bylo (v tomto směru může být rozhodující i vyjádření zdravotnického zařízení z 11. 8. 2022, jež není součástí správního spisu). Tím soud samozřejmě nezpochybňuje, že standardně by prodloužení lázeňského pobytu na vlastní lázeňský pobyt bezprostředně navazovat mělo – a bylo by to jistě žádoucí – nelze však bez dalšího tvrdit, že možnost návratu po určité (krátké) prodlevě není *a priori* nikdy možná. Soud ostatně ve shodě se žalobcem vnímá jako do značné míry absurdní, aby možnost prodloužení pobytu závisela jen na tom, jak rychle o něm zvládne odvolací orgán žalované rozhodnout. V takovém případě by navíc opravný prostředek proti zamítnutí žádosti o prodloužení lázeňského pobytu a v důsledku i následný soudní přezkum zcela ztrácel význam a zůstal do značné míry iluzorním. To samozřejmě neznamena, že by pro nemožnost prodloužení již skončeného lázeňského pobytu neexistovaly pádné léčebné či jiné věcné důvody [a případné pozdější vyhovující závěry odvolacího orgánu nebo správního soudu by potom oprávněně měly spíš akademický charakter, relevantní snad jen z pohledu možného nároku na náhradu škody či

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

nemajetkové újmy], nicméně jednoznačně takový paušální závěr podle zdejšího soudu učinit nelze – tato otázka by proto měla být žalovanou náležitě rozvedena v rámci věcného posouzení žádosti.

50. Vše výše uvedené pak souvisí s tím, že o prodloužení léčebného pobytu žalobce, resp. ošetřující lékař, požádal včas, přičemž žalované nebránila žádná objektivní skutečnost také včas rozhodnout. Z časové posloupnosti projednávané věci totiž vyplývá, že žalobce podal prostřednictvím svého poskytovatele zdravotních služeb předmětný návrh dne 1. 6. 2022 (přibližně v půlce trvání základního léčebného pobytu, jak byl schválen v délce léčení od 23. 5. 2022 do 13. 6. 2022). Správní orgán prvního stupně své rozhodnutí vydal dne 8. 6. 2022, přičemž žalobce proti němu podal předčasné odvolání dne 6. 6. 2022 (8. 6. 2022 posléze podal řádné odvolání). Stanovisko pro Revizní komisi Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky (odvolací orgán) bylo vydáno dne 9. 6. 2022. Žalovaná přesto teprve 18. 7. 2022 žalobce podle § 36 odst. 3 správního řádu vyrozuměla o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí a o právu seznámit se s nimi (a až poté v návaznosti na žádost žalobce o prodloužení lhůty dne 28. 7. 2022 rozhodla o přerušení řízení). Ze správního spisu podle soudu nevyplývá, co žalovanou vedlo k tomu, že začala činit úkony teprve více jak měsíc poté, co byl léčebný pobyt žalobce ukončen. Soud proto ve svých úvahách přihlédl i k tomu, že pokud by žalovaná stihla o odvolání rozhodnout do 13. 6. 2022 (tedy do posledního dne lázeňského pobytu), jistě by odpadl důvod, pro který označila předmětnou žádost za bezpředmětnou, a byla by nucena meritorně rozhodnout.
51. Soud tak nemohl dospět k jinému závěru, než že napadené rozhodnutí nemůže za současného stavu obstát. Tím spíše ne v situaci, kdy jak žalobce, tak žalovaná shodně uvádí, že lázeňský pobyt byl žalobci v minulosti opakovaně prodloužen. Soud z obsahu správního spisu (stanovisko správního orgánu prvního stupně k odvolání) seznal, že v letech 2020 a 2021 bylo žalobci schváleno stejnou regionální pobočkou žalované prodloužení komplexní lázeňské léčby pro stejnou diagnózu v indikaci X, pro kterou indikační seznam u opakovaného pobytu možnost prodloužení rovněž neupravuje. Revizní lékař regionální pobočky žalované přesto schválil prodloužení opakovaného pobytu pomocí analogie (tedy nikoliv podle § 16 ZVZP) s možností prodloužit základní pobyt s přihlédnutím, že se jednalo o poúrazový stav. Byť soud reflektuje argument žalované, že rozšiřování nad rámec indikačního seznamu neodpovídá současné správní praxi, a to zejména z důvodů hospodářských, nelze odhlédnout od skutečnosti, že v projednávaném případě žalobce žádá o aplikaci mimořádného režimu podle § 16 ZVZP, který je svým charakterem určen k tomu, aby individuální případy byly jeho prizmatem náležitě posouzeny. Ostatně sám správní orgán prvního stupně předmětný nárok posoudil podle § 16 ZVZP, tedy zjevně dospěl k závěru, že žádost není zjevně právně nepřípustná ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) či bezpředmětná dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Žalovaná by tak, je-li přesvědčena, že žalobci nárok na prodloužení nevznikl, měla pro své rozhodnutí zvolit formu meritorního rozhodnutí, v rámci kterého by mimo jiné zohlednila stanovisko pro Revizní komisi žalované či jí uváděnou dřívější praxi. Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že žalovaná jednala i v rozporu se svým tvrzením v jejím vyjádření k žalobě, že z důvodu ochrany práv účastníků řízení je možné řízení zastavit pouze tehdy, pokud je na první pohled zcela zřejmé, že žádosti nemůže být vyhověno. Je ale přitom zjevné, že v projednávané věci tato zřejmost na první pohled nebyla dána.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

52. Soud dodává, že pokud by bylo o věci meritorně rozhodnuto, vydané rozhodnutí (ať pro žalobce pozitivní či negativní) by právní sféru žalobce jistě ovlivnilo, protože v případě zamítnutí žádosti by byl nucen požádat o opakovaný lázeňský pobyt, který je podle indikačního seznamu v žalobcově indikaci možno absolvovat jedenkrát za 24 měsíců. Naopak vyhověním žádosti by žalobce (byť i s dvou či tří měsíční prodlevou mohl absolvovat prodloužení již podstoupené části lázeňského pobytu).
53. Soud dodává, že v předmětné věci nelze říci, že by nebylo podstatné, zda žalovaná řízení zastaví, či žádost zamítne. V projednávané věci by totiž představovaly dva zcela odlišné výroky s rozdílným průběhem správního řízení a vlastním odůvodněním, když v případě zastavení řízení není povinností správního orgánu zabývat se věcnými námitkami, a naopak v případě zamítnutí žádosti by již musela být žádost meritorně posouzena a rozhodnutí řádně odůvodněno se zohledněním všech odvolacích námitek. Na tomto závěru nemění nic skutečnost, že by žalovaná již od počátku věděla, že nelze žádosti vyhovět. Je tak nutno zásadně rozlišovat nedůvodnost žádosti (tedy nemožnost žádosti vyhovět, a to i v případě, že by tato možnost byla správnímu orgánu na první pohled zjevná), od případu, kdy v průběhu správního řízení stala ze skutkových či právních důvodů žádost zjevně bezpředmětnou.
54. S ohledem na výše uvedený závěr soud nepovažoval za podstatné zabývat se ve vztahu k § 90 odst. 4 správního řádu námitkou žalobce vztahující se k možnosti uplatnění nároku na náhradu škody, respektive nemajetkové újmy vůči žalované. Žalovaná bude nucena o žádosti věcně rozhodnout, tudíž tímto kasačním rozhodnutím je teoreticky splněna podmínka § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Soud dodává, že v projednávané věci byl nucen posuzovat bezpředmětnost žádosti ve smyslu § 90 odst. 4 ve spojení s § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu s ohledem na předmět žádosti, nikoli ve vztahu k souvisejícím okolnostem, jako je například náhrada škody.
55. Závěrem soud doplňuje, že je přesvědčen, že jeho výše uvedený závěr není přepjatým formalismem, neboť prozatím jednoduše není zcela zřejmé, že je žádost žalobce již bezpředmětná. Je přitom jasné, že vyhovění jeho žádosti by zcela jistě pozitivně zasáhlo do jeho právní sféry. Správní soud, jako orgán poskytující podle § 2 s. ř. s. ochranu veřejným subjektivním právům, je v takovém případě povinen zajistit, aby o žádosti žalobce bylo meritorně rozhodnuto. Zároveň je soud v takových případech značně limitován, protože jeho jediným úkolem je posoudit, zda argumentace žalované ob stojí z hlediska podmínek v § 90 odst. 4 ve spojení s § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu.
56. Žalovaná tedy postupovala nezákonně, pokud podle § 90 odst. 4 správního řádu zrušila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a zároveň s odkazem na § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastavila řízení z důvodu zjevné bezpředmětnosti. Předmětné pochybení představuje podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem a je samo o sobě důvodem pro postup soudu podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., a to pro zrušení napadeného rozhodnutí. Žalovaná by se zejména v dalším, již věcném posouzení žádosti, měla zabývat otázkou, zda v individuálním případě žalobce lze základní lázeňský pobyt ve formě komplexní lázeňské péče prodloužit o žádaných dalších 21 dnů (například i s přihlédnutím k ochotě poskytovatele zdravotních služeb lázeňskou péčí žalobci poskytnout) za aplikace mimořádného nástroje v § 16 ZVZP ve spojení s § 33 odst. 10 ZVZP. Svůj závěr v meritu věci (ať bude jakýkoliv) bude nucena náležitě odůvodnit, a to i na podkladě vícero odborných podkladů, které jsou již součástí správního spisu.
- Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

57. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že předmětná vada řízení, není vadou jedinou. Soud po prostudování správního spisu zjistil, že žalovaná se dopustila dílčích pochybení při vedení spisu (jmenovitě chybí očíslování součástí spisu; žalovaná by se taktéž měla vypořádat s tím, že vyjádření poskytovatele zdravotních služeb ze dne 11. 8. 2022, jež žalobce přiložil k podané žalobě, není součástí správního spisu, byť žalobce tvrdí, že jej žalované zaslal v rámci lhůty k tomu určené).

VII. Závěr a náklady řízení

58. Na základě shora uvedených skutečností soud napadené rozhodnutí žalované pro vady uvedené v § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V něm žalovaná provede náležité věcné posouzení důvodnosti žádosti. Soud zároveň připomíná, že podle § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaná právním názorem soudu vázána
59. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, a proto mu soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč, odměně za 3 úkony právní služby [§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů – tj. převzetí zastoupení, žaloba a replika] v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 9 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a náhradě hotových výdajů za 3 úkony v částce 300 Kč za jeden úkon, celkem 900 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Soudu bylo řádně doloženo, že zástupce žalobce je plátcem DPH, a proto se částka dále zvyšuje o hodnotu příslušné sazby (celkem činí 12 342 Kč). Žalovaná je tedy povinna zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce společně s náhradou soudního poplatku částku 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. listopadu 2022

Mgr. Aleš Sabol v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.